

Leven er mensen onder onze voeten?

Dat er ergens ver weg in het eindeloze universum andere wezens wonen, daar kunnen de meeste mensen nog wel in geloven. Maar dat er zich onder onze voeten een complete onontdekte wereld bevindt, met talloze ons onbekende levensvormen, klinkt velen heel wat ongeloofwaardiger in de oren. En toch is het volgens Rebecca Goossens en Bart de Groot de waarheid. Hun spectaculaire conclusie is gebaseerd op herinneringen aan vorige levens in en recente astrale bezoeken aan de binnenaarde. Krijgt Jules Verne alsnog gelijk? **TEKST: NIELS BRUMMELMAN**

Tien uur. We kruisen een kleine bergenreeks en gaan nog steeds richting noorden zo goed als ik daar zeker van ben. Achter de bergkam lijkt een vallei te zijn met een kleine rivier die door het middendeel loopt. Er zou geen groen dal beneden moeten zijn. Iets is hier helemaal fout en abnormaal! We zouden over ijs en sneeuw moeten vliegen. Maar aan bakboordkant groeien grote wouden op de berguitlopers...? Het citaat is afkomstig uit wat wel

het geheime dagboek van admiraal Richard E. Byrd genoemd wordt. In 1926 vloog Byrd als eerste piloot ooit over de Noordpool, terwijl hij drie jaar later hetzelfde met betrekking tot de Zuidpool presteerde. Niet zomaar iemand dus en toch zeker geen fantast. Het dagboekfragment verwijst naar een Noordpoolvlucht die hij in 1947 zou hebben ondernomen. Maar zoals wel vaker het geval is als we de grenzen van kennis en bewustzijn opzoeken, is het bewijs controversieel. Tegenwoordig aanvaardt een minderheid de authenticiteit van zowel het dagboek als de vlucht. Daaronder Bart de Groot (20), die in een gesprek met ParaVisie wijst op de zwaarte van de bewijslast voor de theorie van de holle aarde. Deze gaat ervan uit dat de aardkern en aardmantel grotendeels niet bestaan en de aarde in werkelijkheid hol en binnenin mogelijk zelfs bewoond is. Bart: "Historische documenten zoals het dagboek van admiraal Byrd zijn belangrijk, maar vormen slechts het topje van de ijsberg. Mag ik in dit verband wijzen op het wetenschappelijke argument dat onze aarde geen vloeibare kern van ijzer kan hebben, zoals nu beweerd wordt? Indien dit wel het geval zou zijn, dan was het aardmagnetisch veld zeker de helft minder krachtig dan het daadwerkelijk is. Een plausibele verklaring hiervoor is dat er zich binnenin de aarde een plasmabool of binnenzon bevindt die enorme hoeveelheden energie afgeeft. In het

▲ Bart de Groot

▲ Rebecca Goossens

Jules Verne

(1828-1905) wordt soms een visionair genoemd. Zijn verhalen bevatten immers voor de tijd waarin ze geschreven werden zeer futuristische elementen die naderhand allemaal daadwerkelijk verwezenlijkt zijn. Denk aan de technologie uit zijn boeken '20.000 mijlen onder zee', 'De reis om de wereld in 80 dagen' en 'De reis van de aarde naar de maan'. Alleen zijn verhaal 'Reis naar het middelpunt der aarde', dat voor het eerst in 1864 verscheen, lijkt nog niet te zijn uitgekomen. Of toch?

verleden zijn er bovendien meerdere gerenommeerde wetenschappers geweest die het idee van een holle aarde hebben gepropageerd. Zelfs Edmund Halley, de beroemde astronoom, meteoroloog, wiskundige en geofysicus, behoort in dat rijtje thuis. En dan hebben we het nog niet eens over de talloze legenden gehad, waarin gesproken wordt over onderaardse rijken en de wezens die er zouden resideren."

SCHUMANN RESONANTIE

Als Rebecca Goossens (33) op haar achttiende na afloop van een stage als afscheidscadeautje een elfje ontvangt, gaat er een rilling van herkenning en ontroering door haar heen. Een langdurige fascinatie maakt zich van haar meester en ze begint beeldjes van elfen te verzamelen. Pas als ze in contact komt met persbureau Niburu, en dan met name met voorman Anton Teuben, begint haar iets te dagen: "Anton wees me op de mogelijkheid dat mijn gerichtheid op elfen weleens te maken zou kunnen hebben met een vorig leven. Langzamerhand kwamen herinneringen uit mijn kindertijd naar boven die leken te wijzen op contacten met bewoners van de binnenaarde. Zo zag ik mezelf in het gezelschap van wezens die omringd werden door een heerlijk en liefdevol licht en mij bij het afscheid een hart onder de riem staken. Zo van: 'Kom op meid, je moet weer naar boven. Hou vol...'. Zelfs als ik gewoon op straat liep, was ik me van hun aanwezigheid bewust. Dat gaf troost, al kon ik het gevoel naar de buitenwereld toe niet concretiseren. Mijn recente deelname aan een cursus Schumann resonantie bracht daar verandering in." De Schumann resonantie is de frequentie van Moeder Aarde, haar hartslag als het ware. Door je op haar trillingsniveau af te stemmen verdwijnen blokkades, openen de chakra's zich en herstel je jouw oorspronkelijke verbinding met aarde en kosmos. Vanwege verruiming van het bewustzijn waarmee dat gepaard gaat, behoort het waarnemen van wezens uit hogere dimensies ook tot de mogelijkheden. Rebecca: "Aangezien de elfen in de binnenaarde in de vijfde dimensie opereren, bleek afstemming op de Schumann resonantie voor mij de sleutel tot hernieuwd contact. Een intensiever contact ook, tijdens welke ik mijn verwantschap met hen volledig doorvoelde. Zo herken ik hun enigszins cynische humor en hun properheid."

KONINKRIJK VAN AGARTHA

Gedurende haar meditatie gericht op de Schumann resonantie, is het Rebecca duidelijk geworden dat ze in een vorig leven een elf in de binnenaarde is geweest. Haar huidige incarnatie staat in het teken van een missie als bovengrondse verkenners. Ze bestudeert

daarbij menselijk gedrag en gevoel. Rebecca: "Best zwaar voor iemand die elfenbloed door zijn aderen heeft stromen, want de menselijke belevingswereld staat ver af van die van het elfenvolk. Elfen zijn begaan met het lot van al hun medeschepselen en met dat van de planeet als geheel. Dergelijke bezorgdheid zien zij bij de mensheid echter onvoldoende terug. Dagelijks lijdt Moeder Aarde onder het destructieve optreden van de mens. De elfen hebben zich, naast hun eigen schoonmaakwerkzaamheden, tot taak gesteld bovengrondse bewoners van de derde dimensie in te lichten over de gevolgen van hun gedrag. Vandaar dat ik me bezighoud met verspreiding van bewustzijnsverruimende informatie. Uiteraard met de bedoeling om menselijke gedragingen positief te beïnvloeden." Daarop inhakend, poneert Bart de stelling dat meer contact tussen de mens en bewoners van de binnenaarde goed zou zijn. Laatstgenoemden zouden ons heel wat kunnen leren over infrastructuur, openbaar bestuur, gezondheidszorg en futuristische technologieën als teleportatie en tijdreizen. Wellicht dat dergelijke contacten echter al bestaan. Er wordt gefluisterd over verbindingen tussen het legendarische, onderaardse koninkrijk van Agartha en Tibetaanse boeddhisten. Van tijd tot tijd zouden vertegenwoordigers van Agartha de aardse oppervlakte via een tunnel bereiken om met hun bovengrondse contactpersonen informatie te delen. Bart kent ook andere plekken op de wereld die openingen naar de binnenaarde herbergen: Mount Shasta in Amerika, de Schotse hoofdstad Edinburgh, het Franse gehucht Bugarach en wellicht een of twee plaatsen in ons eigen land. De belangrijkste openingen bevinden zich desalniettemin aan beide polen. Ernaar op zoek gaan heeft geen zin. Bart: "Deze ingangen worden door militairen zorgvuldig afgeschermd. Zelfs de luchtvaart mag er niet overheen vliegen."

WALVISSEN, ELFEN EN TROLLEN

Dat Bart zo overtuigd is van het bestaan van een binnenaarde, dankt hij niet alleen aan het wat hem betreft overvloedige bewijsmateriaal. Hij heeft daar naast deze verborgen wereld zelf mogen bezoeken. Dat gebeurde toen hij voor het eerst actief kennismaakte met de Schumann resonantie. Bart: "Mijn astrale reis vond plaats ten tijde van de olieramp in de Golf van Mexico. Ik zag dolfijnen vortexen in het water creëren om zo de olie naar beneden te trekken. Via een ingang op de oceanbodembodem verdwenen zij de holle aarde in, alwaar de zwarte smurrie in organisch materiaal omgezet werd. Te midden van heilige geometrie bevond zich een eindeloze variatie aan kleurrijke creaturen. Ik zag naast genoemde dolfijnen

walvissen, elfen, trollen, reuzen en buitenaardse wezens. 'We zijn er ook voor jullie', zo kreeg ik van hen mee. Ik weet dat het bijna té fantastisch klinkt. Maar wanneer je de Schumann meditatie doet, voel je heel goed het verschil tussen fantasie en realiteit. En dit was maar al te echt!" Bart denkt dat de mens in vroeger tijden nadrukkelijker in directe relatie stond met bewoners van de binnenaarde. Verhalen hierover vinden we in legenden aangaande de holle aarde. Denk bijvoorbeeld aan Hades, de Griekse god van de onderwereld, de beschrijving van het hel-achtige benedenrijk in Dante's 'De goddelijke komedie' en de diverse aardmannetjes die onze sprookjes bevolken. Na de verwoesting van Atlantis, gevolgd door een ernstige frequentiedaling aan de oppervlakte, zou de binnenaarde zich echter bewust van de bovenwereld hebben afgesloten. Overlevenden van deze catastrofe zochten in groten getale - Bart spreekt van tienduizenden - hun toevlucht in de holle aarde. Bart: "Daar hebben ze, samen met de bewoners die er al aanwezig waren, sindsdien gewerkt aan de creatie van een ideale samenleving. Een maatschappij waarin vrije wil het hoogste goed is en hoofd en hart synchroon functioneren. Als mensheid bevinden we ons op een kruispunt. We hebben een gouden kans ons bij het streven van onze ondergrondse broeders aan te sluiten."

Binnenaards in plaats van buitenaards leven? Als lezer staat het je vrij je eigen oordeel te vellen. De holle aarde kan letterlijk en figuurlijk een ingang zijn. Een ingang tot een verborgen wereld van steen, mineraal en kristal. Een ingang óók om vanuit een eenheidsbesef het aloude 'Zo boven, zo beneden' andermaal eer aan te doen. ■

'Aangezien elfen in de binnenaarde in de vijfde dimensie opereren, bleek afstemming op de Schumann resonantie voor mij de sleutel tot hernieuwd contact'

De natuurwezens van Thea Terlouw

Thea Terlouw was zich reeds als kinds bewust van een wereld die anderen niet konden waarnemen. Haar begaafdheid zette zij vele jaren in om, in samenwerking met therapeuten, artsen en psychologen, de diepe oorzaken van ziektes bij cliënten op te sporen. Daarnaast begeleidde ze stervenden en ving zij mensen die een bijna-doodervaring hadden gehad op. Van haar hand is het boek 'Een cirkel doorbroken' (uitgeverij Petiet, ISBN: 9789075636642), waarin zij uitgebreid verslag doet van haar astrale reizen naar andere sferen en planeten. De volgende citaten zijn hieruit afkomstig en beschrijven haar indrukken van de binnenaarde, een plek die zij ook bezocht.

'Het is alsof we op een lage heuvelrug staan en een dal inkijken. Niet ver van ons zie ik kleine bouwsels van kristallijn. Dan gaat het heuvelafwaarts en daar ligt een tempel van licht. Het is van een majestueuze grootheid. De vormen zijn strak en eenvoudig [...] Ik realiseer me dat deze tempel groter en uitgebreider is dan de tempelcomplexen die ik heb gekend in verschillende aardse levens in Atlantis en het latere Egypte en Portugal. Ik krijg alle tijd om de omgeving in me op te nemen. Het is licht, maar ik zie geen lampen. 'Het is een innerlijke zon', hoor ik zeggen. Alles straalt een grote schoonheid uit. Ik zie begroeiing, bloemen van enorme afmetingen in veel verschillende kleuren. Ik zie vlinders waarvan sommige zo groot zijn als mijn hand [...] We staan vrij hoog en kijken uit over een uitgestrekt landschap. Zachte groene vormen van bomen en struiken, afgewisseld met weidse open velden en een waterstroom. Er zijn veel landschappen op aarde die aan deze plek doen denken, de Dordogne in Frankrijk bijvoorbeeld.'

'Een groep natuurwezens, vijftien, dat weten stroomt in mij. Een gelukkig gevoel stroomt in mij. Ik loop een eindje naar hen toe en laat het tafereel op me inwerken. Ik ken ze allemaal, stuk voor stuk [...] Vijf van deze wezens heb ik in 1977 gezien. Ik zag ze als etherische wezens in de babykamer van mijn zoontje. Een delegatie om hem welkom te heten in dit leven, mijn zo natuurverbonden zoon. Een van hen is een leprechaun, met dunne, smalle lichaamsvormen, een vrij grote neus en een volle mond. De ander met een kort en breed lichaam, rond gelaat, lange haren [...] Er waren toen verschillende vrouwelijke vormen, elfen, engelen en deva's. Elk vanuit hun eigen werkgebied. Sommigen heel klein, niet groter dan een hand, anderen lang en in ranke vormen. Ik herinner me de zachte tinten van hun ijle lichaamsbekleding [...] Ik heb er nooit met iemand over gesproken. Ik vertelde het mijn zoon toen hij klein was, als een sprookje over een kleine baby en het natuuroolk. Nu zie ik ze weer, zo heel bewust. Vijftien wezens van de natuur, puur en zuiver.'